

Sygn. akt. IV Ka 738/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka - sprawozdawca

SR del. do SO Daria Kamińska-Grzelak

Protokolant sekr. sądowy Hanna Płaska

przy udziale Gizeli Kubickiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2013 roku

sprawy **M. B.**

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii
w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 22 kwietnia 2013 roku sygn. akt II K 910/11

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę prawną grzywny orzeczonej w pkt. 3 przywołuje art. 33 § 2 kk i w związku z tym ustala wysokość opłaty za

I instancję na kwotę 660 (sześćset sześćdziesiąt) złotych; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 738/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 22 kwietnia 2013 roku sygn. akt II 910/11 M. B. został uznany za winnego popełnienia opisanego w art. 91 § 1 kk ciągu przestępstw z z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 §1 kk wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 kk w zw. z art. 70 §1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby.

Na podstawie art. 71 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 30 złotych jedna stawka.

Na podstawie art. 73 1 kk w okresie próby oddano oskarżonego pod dozór kuratora. Na podstawie art. 45 1 kk orzeczono względem oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej w kwocie 863 złotych.

Na podstawie art. 63 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono okres tymczasowego aresztowania w dniach od 26 września 2005 roku do dnia 26 października 2005 roku.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając na podstawie art. 438 pkt 1 i 3:

- obrazę prawa materialnego polegającą na błędnym zastosowaniu art. 71 § 1 kk przy wymiarze kary grzywny podczas gdy zgodnie z opisem czynu M. B. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a zatem podstawą wymiaru kary grzywny powinien być art. 33 § 2 kk
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o karze polegający na wysnuciu przez Sąd z okoliczności dotyczących oskarżonego mylnego wniosku, że postawa oskarżonego w toku postępowania daje podstawę do przyjęcia, że pomimo wymierzenia ww. oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat będzie przestrzegał porządku prawnego, podczas gdy okoliczności dotyczące „ich stosunku od obowiązującego porządku prawnego” właściwie ocenione prowadzą do odmiennego wniosku.

Stawiając te zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie pkt 2 wyroku dotyczącego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary oraz zmianę pkt 3 wyroku poprzez wymierzenia kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja częściowo zasadna skutkowałą zmianą wyroku w zakresie orzeczenia o karze.

Stwierdzić w pierwszym rzędzie należy, że w ocenie sądu odwoławczego - sąd pierwszej instancji ponownie rozpoznając przedmiotową sprawę w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, po czym poczynił trafne ustalenia faktyczne, w zakresie określonym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu gruntownej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dochodząc do słusznego wniosku, że materiał zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na nie budzące żadnych wątpliwości stwierdzenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu i ostatecznie przypisanych czynów. Sąd zgodnie z przepisami procedury karnej sąd zebrał i ujawnił pełny materiał dowodowy niezbędny do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu, opierając wyrok na kompletnym materiale.

Lektura uzasadnienia wskazuje nadto, że sąd dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi, wszechstronnej i rzetelnej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k., uwzględnił zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził prawidłowe wnioski, które odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury karnej.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. art.: 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., należy stwierdzić co następuje w odniesieniu do zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora.

W pierwszym jednak rzędzie w związku z konstrukcją zarzutów apelacji przypomnieć należy, że z utrwalonego orzecznictwa i poglądów doktryny wynika jednoznacznie, że „podniesienie w jednym środku zaskarżenia zarzutu obrazy prawa materialnego oraz zarzutu obrazy przepisów postępowania czy błędu w ustaleniach faktycznych powoduje tak daleko idącą sprzeczność tego środka, że uniemożliwia wręcz łączne rozpoznanie stawianych w nim zarzutów. Oczywiście jest, bowiem, że zarzut obrazy prawa materialnego może być skutecznie postawiony w wypadku niekwestionowania ustaleń faktycznych; w przeciwnym razie niewłaściwie ustalone fakty nie mogą stanowić podstawy subsumcji. Nie oznacza to jednak niemożności rozpoznania środka odwoławczego w ogóle, powoduje jednak konieczność rozważania w pierwszej kolejności zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, który, w wypadku trafności, wyklucza możliwość rozpoznania zarzutu obrazy prawa materialnego, zaś w wypadku nieskuteczności - otwiera drogę do rozpoznania tego zarzutu (postanowienie SN z 14.05 2003r.,II KK 26/03 LEX nr 78385).

Przechodząc zatem w pierwszej kolejności do stawianego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, to godzi się przypomnieć, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego podkreślić trzeba, że zarzut ten nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu.

W realiach niniejszej sprawy prokurator zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wysnuciu przez Sąd z okoliczności dotyczących oskarżonego mylnego wniosku, że postawa oskarżonego w toku postępowania daje podstawę do przyjęcia, że pomimo wymierzenia oskarżonemu M. B. kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat będzie przestrzegał porządku prawnego, podjął jedynie nieudolną polemikę z oceną sądu co do istnienia po stronie oskarżonego podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Nie wykazał w żaden sposób, iżby podjęcie takiego rozstrzygnięcia było wynikiem błędu w ocenie okoliczności związanych z osobą oskarżonego, zwłaszcza przyjęcia, że istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna co do tego, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności będzie przestrzegał porządku prawnego.

Okoliczności, na które wskazał autor apelacji, a związane z karalnością oskarżonego w czasie trwania postępowania sądowego w niniejszej sprawie, sąd rejonowy oczywiście dostrzegł, ale słusznie wyeksponował, że czyny za które został skazany były popełnione niemal 8 i 9 lat temu, kiedy oskarżony był zaledwie 17 - letnim młodym człowiekiem, wcześniej nie karany. Czyny za które był skazany w czasie późniejszym na kary wolnościowe były czynami innego rodzaju, nie związanymi z jego wcześniejszą działalnością przestępczą

Słusznie podkreślił sąd meriti, że oskarżony był w sprawie tymczasowo aresztowany, co uzasadnia twierdzenie, że poniósł przynajmniej częściowo represję związaną z pozbawieniem wolności.

W tych okolicznościach należało podzielić stanowisko sądu meriti co do zasadności zastosowania wobec oskarżonego, który aktualnie prowadzi ustabilizowane życie, w ostatnim czasie (wrzesień 2013 roku) uzyskał licencjat ze stosunków międzynarodowych, dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Środki probacyjne w postaci dozoru kuratora tudzież maksymalny okres próby w sposób wystarczający gwarantują prawidłową kontrolę postawy oskarżonego w związku założoną wobec M. B. prognozą kryminologiczną.

Z tych też powodów sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska prokuratora w zakresie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Odrzucenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych otwiera drogę do oceny zarzutu obrazu prawa materialnego. Zarzut obrazu prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych.

Prokurator w apelacji zarzucił obrazę prawa materialnego polegającą na błędnym zastosowaniu art. 71 § 1 kk przy wymiarze kary grzywny podczas gdy zgodnie z opisem czynu M. B. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a zatem podstawą wymiaru kary grzywny powinien być art. 33 § 2 kk.

W realiach niniejszej sprawy ów zarzut jest w ocenie sądu odwoławczego jest zasadny i musiał skutkować zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie podstawy kary grzywny.

Oczywistym jest bowiem, że skoro oskarżonemu zarzucono i przypisano popełnienie czynów polegających na udzielaniu środków odurzających w celu osiągnięcia korzyści majątkowej to podstawę orzeczenia kary grzywny orzeczonej obok kary pozbawienia wolności musi stanowić art. 33 § 2 kk, a nie art. 71 § 1 kk błędnie zastosowany przez sąd meriti.

Konstatacja ta musiała skutkować zmianą zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie za podstawę prawną orzeczonej kary przepisu art. 33 § 2 kk. Zmiana ta musiała też skutkować zmianą wyroku w zakresie wysokości opłaty za I instancję która została ustalona kwotą 660 złotych. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 636 w zw. z art. 624 kpk